

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 095950 18 Gž 2
Brčko, 11.12.2018. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Gligorević Ruže, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Klaić Ilje, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja E.R. iz B., zastupanog po punomoćniku O.M., advokatu iz B., protiv tuženog O.G.d.d.B., zastupanog po zakonskom zastupniku G.R., a isti po punomoćnicima D.O. i D.M., advokatima iz B., radi naknade štete, v.sp. 15.781,30 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 095950 17 P 2 od 17.05.2018. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 11.12.2018. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužitelja E.R. iz B. se UVAŽAVA i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 095950 17 P 2 od 17.05.2018. godine, u pobijanom dijelu u stavu I, u stavu II, u stavu III i u stavu IV izreke, kao i odluka o troškovima parničnog postupka sadržana u stavu V izreke, PREINAČAVA kako slijedi:

OBVEZUJE SE tuženi O.G.d.d.B. da pod prijetnjom prinudnog izvršenja u roku od 30 dana od dana prijema ove presude tužitelju E.R. iz B. naknadi štetu i to da mu

- za pretrpljene fizičke bolove isplati iznos od 1.750,00 KM (tisućsedamstotinapedesetkonvertibilnihmaraka),
- za pretrpljeni strah isplati iznos od 1.500,00 KM (tisućpetstotina konvertibilnihmaraka),
- za duševne bolove zbog umanjena opće životne aktivnosti isplati iznos od 10.000,00 KM (desettisućakonvertibilnihmaraka),

i na sve ove iznose plati zakonsku zateznu kamatu počev od presuđenja 17.05.2018. godine pa do konačne isplate;

te plati materijalnu štetu u iznosu od 31,30 KM (tridesetjednu konvertibilnumarku i 30/100) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 23.10.2015. godine pa do konačne isplate.

OBAVEZUJE se tuženi O.G.d.d.B. da tužitelju E.R. iz B. umjesto iznosa od 2.010,17 KM (dvijetisućedeset konvertibilnihmaraka i 17/100) naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.096,57 KM (tritisućedevedesetšestkonvertibilnihmaraka i 57/100), u roku od 30 dana od prijema ove presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 095950 17 P 2 od 17.05.2018. godine (u daljem tekstu prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„Obavezuje se tuženi da tužiocu na ime naknade nematerijalne štete po osnovu pretrpljenih fizičkih bolova isplati iznos od 1.225,00 KM, po osnovu pretrpljenog straha iznos od 1.050,00 KM, po osnovu duševnih bolova zbog umanjnja životne aktivnosti iznos od 7.000,00 KM, odnosno ukupan iznos naknade nematerijalne štete od 9.275,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 17.05.2018.godine kao dana presuđenja pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Sa preostalim dijelom tužbenog zahtjeva za naknadu nematerijalne štete tužilac se odbija.

Obavezuje se tuženi da tužiocu na ime naknade materijalne štete isplati iznos od 21,91 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 23.10.2015.godine pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Sa preostalim dijelom tužbenog zahtjeva koji se odnosi na naknadu materijalne štete tužilac se odbija.

Obavezuje se tuženi da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.010,17 KM, roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Protiv prvostepene presude, tužitelj E.R. iz B. (u daljem tekstu tužitelj) je blagovremeno izjavio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži, prvostepenu presudu ili ukine i

predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, ili preinači „u smislu navoda žalbe“.

Tuženi O.G.d.d.B. (u daljem tekstu tuženi) nije odgovorio na žalbu.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/09 i 52/10 i 27/14, u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da je žalba osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede:

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici, zahtjev je tužitelja da mu tuženi naknadi štetu uzrokovanu u saobraćajnoj nezgodi koju je skrivio G.P. upravljajući motociklom, čiji je osiguravatelj tuženi i u kojoj je kao pješak na pješačkom prelazu zadobio tešku tjelesnu povredu zbog koje potražuje nematerijalnu štetu i to iznos od 1.750,00 KM za pretrpljene fizičke bolove, iznos od 1.500,00 KM za pretrpljeni strah i iznos od 12.500,00 KM za duševne bolove zbog umanjena opće životne aktivnosti, kao i materijalnu štetu u iznosu od 31,30 KM, uz zahtjev za dosudu zakonske zatezne kamate i troškova parničnog postupka.

Odgovornost za uzrokovanu štetu kao osiguravatelj motocikla kojim je upravljao G.P., tuženi nije osporio, ali je iskazao protivljenje visini postavljenog tužbenog zahtjeva, te je istakao i prigovor podijeljene odgovornosti.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, prvostepeni sud je presudom broj 96 o P 095950 16 P od 15.12.2016. godine, pošto je zaključio da je tužitelj doprinio nastanku saobraćajne nezgode i nastanku štete u omjeru od 30% (da nije sa dovoljnom oprežnošću prelazio cestu) i uzimajući u obzir težinu povrede, intenzitet i dužinu trajanja fizičkih bolova i straha i procenat umanjena opće životne aktivnosti od 25% (kojeg je sam izračunao primjenom metodologije po kojoj se „kao osnovnica uzima najviše utvrđeni iznos umanjena životne aktivnosti, na koji se dodaje 1/2 drugog najviše utvrđenog iznosa umanjena životne aktivnosti“) obvezao je tuženog naknaditi tužitelju štetu u iznosima umanjenim za procenat njegovog doprinosa od 30%, a ovaj sud je rješenjem broj 96 o P 095950 17 Gž od 29.06.2017. godine uvažio žalbe koje su izjavili i tužitelj i tuženi, i prvostepenu presudu ukinuo i predmet vratio prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U ponovljenom postupku odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima je tužitelj utemeljio svoj tužbeni zahtjev i činjeničnih tvrdnji i argumenata sa kojima se tuženi suprostavio tužbenom zahtjevu i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da je vozač motocikla osiguranog kod tuženog, G.P. pravosnažnom krivičnom presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj

96 o K 092969 15 Kps od 26.11.2015. godine oglašen krivim i osuđen na novčanu kaznu što je 13.09.2015. godine oko 19,45 sati u B. upravljajući motociklom ulicom ... iz pravca kružnog toka prema centru „olako držeći da zabranjena posljedica neće nastupiti suprotno odredbi člana 28. stav 1. i 2. Zakona o osnovama sigurnosti saobraćaja na putevima u Bosni i Hercegovini, na pravom i preglednom dijelu puta propustio da obrati pažnju na pješake E.R. i A.M. koji su započeli prelazak kolovoza, na obilježenom pješačkom prelazu, s lijeve na desnu stranu gledano u pravcu kretanja motocikla, pa je i pored preduzetog kočenja došlo do udara čeonog dijela motocikla u pješake uslijed čega je pješak E.R. zadobio teške tjelesne povrede...a pješak A.M. lake tjelesne povrede“,

da je prema nalazu i mišljenju vještaka saobraćajne struke A.B. „saobraćajna nezgoda nastala kao posljedica vožnje vozača motocikla, odnosno izostanak blagovremenog preduzimanja radnji na usporavanju motocikla pri približavanju obilježenom pješačkom prelazu ... kada su na isti pristupili pješaci“ (da se „elementarnim uzrokom“ saobraćajne nezgode „može smatrati izostanak blagovremenog preuzimanja radnje na usporavanju motocikla pri približavanju pješačkom prelazu“, da vozač motocikla „nije reagovao u cilju usporavanja odnosno zaustavljanja motocikla nego je to učinio tek kada je motocikl bio na udaljenosti od pješačkog prelaza na oko 17,8 metara“),

da je iz izreke krivične presude razvidno, a i prema nalazu i mišljenju vještaka kirurga dr. F.H., da je u saobraćajnoj nezgodi tužitelj zadobio krvni podliv ispod tvrde moždane ovojnice desno čeono-tjemeno sa izraženom kompresijom na moždani parenhim i desnu moždanu bočnu komoru uz pomjeranje središnjeg dijela mozga za oko 5 mm ulijevo, te crtasti prelom čeone kosti desno neposredno iznad krova desne očne duplje koji seže linearno prema desnoj tjemennoj kosti i nagnječenje oba čeona režnja, što se kvalificira kao teška tjelesna povreda,

da je prema nalazu i mišljenju istog vještaka, uslijed zadobijenih povreda tužitelj trpio fizičke bolove jakog intenziteta sedam (7) dana, srednjeg intenziteta tri (3) nedelje i slabog intenziteta šest (6) nedelja, s tim što se prilikom većeg naprezanja i u određenim meteorološkim prilikama mogu javljati bolovi slabog do srednjeg intenziteta u desnoj polovici glave,

da je prema nalazu vještaka neuropsihijatra dr. S.Č. uslijed zadobijenih povreda tužitelj trpio strah jakog intenziteta petnaest (15) dana, srednjeg intenziteta petnaest (15) dana i slabog intenziteta trideset (30) dana, a da mu je za vrijeme trajanja straha jakog i srednjeg intenziteta bila narušena psihička ravnoteža,

da prema nalazu vještaka kirurga zbog crtastog preloma desnog dijela čeone kosti koji se nalazi neposredno iznad krova desne očne duplje i seže prema desnoj tjemennoj kosti kod tužitelja postoji umanjeno opće životne aktivnosti od 10%,

da prema nalazu vještaka neuropsihijatra zbog intra-kranijalne povrede glave sa neurološkog aspekta postoji umanjene opće životne aktivnosti od 20%,

da je vještak neuropsihijatar u „procenat umanjenja životne aktivnosti od 20% uračunao i ono umanjene od 10% koje je utvrdio vještak kirurg“ i da je prvostepeni sud „utvrdio da“ zbog zadobijenih povreda kod tužitelja postoji „ukupno“ umanjene opće životne aktivnosti od 20%,

obzirom da se pješaci, dakle i tužitelj „prilikom prelaska pješačkog prelaza nisu uvjerali da isti mogu bezbjedno preći“ i da su „mogli uočiti dolazak motocikla sa njihove desne strane, te odgoditi prelazak kolovoza“, i pored toga što je utvrdio da je elementarni uzrok saobraćajne nezgode postupanje vozača motocikla („izostanak blagovremenog preduzimanja radnje na usporavanju motocikla pri približavanju pješačkom prelazu u momentu kada su se istim kretali pješaci“), prvostepeni sud je zaključio da je i tužitelj doprinio nastanku saobraćajne nezgode i vlastite štete i da je njegov doprinos u omjeru od 30%,

a, obzirom na težinu povrede, intenzitet i dužinu trajanja fizičkih bolova i straha, prvostepeni sud je, uvažavajući kriterije sudske prakse i Orijentacione kriterije ovog suda o visini naknade nematerijalne štete, zaključio da tužitelju pripada pravična novčana naknada za pretrpljene fizičke bolove u iznosu od 1.750,00 KM i za pretrpljeni strah u iznosu od 1.500,00 KM, a uzimajući u obzir doprinos tužitelja nastanku štete od 30% utvrđene iznose pravične novčane naknade za ove vidove štete je umanjio za 30% (dosudio je za pretrpljene fizičke bolove iznos od 1.225,00 KM i za pretrpljeni strah iznos od 1.050,00 KM)

pa kako je utvrdio da je uslijed zadobijenih povreda tužiteljeva opća životna aktivnost trajno umanjena 20% i ogleda se u teškoćama u obavljanju svakodnevnih aktivnosti, povremenim glavoboljama, bolovima u oku, nemogućnosti dužeg boravka u zatvorenom prostoru i radu na računaru i otežanom bavljenju sportskim aktivnostima, prvostepeni sud je zaključio da tužitelju pripada pravična novčana naknada i za ovaj vid nematerijalne štete i uvažavajući Orijentacione kriterije ovog suda o visini naknade nematerijalne štete da mu pripada iznos od 10.000,00 KM, a zbog utvrđenog doprinosa tužitelja u nastanku štete od 30%, dosudio mu je iznos od 7.000,00 KM,

te obzirom da je utvrdio da je tužitelju uzrokovana i materijalna šteta u iznosu od 31,30 KM, prvostepeni sud je uzimajući doprinos tužitelja u nastanku štete od 30%, tužitelju dosudio materijalnu štetu u iznosu od 21,91 KM,

dok je o troškovima parničnog postupka, prvostepeni sud odlučio primjenom odredbe člana 119. stav 2. Zakona o parničnom postupku i primjenom pravila o procesnom prebijanju troškova.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

U žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude, tužitelj kroz sva tri žalbena razloga u bitnom tvrdi da je prvostepeni sud pravilno cijenio izvedene dokaze, posebno krivičnu presudu kojom je vozač motocikla osiguranog kod tuženog G.P. oglašen krivim što je skrivio saobraćajnu nezgodu u kojoj ga je na pješačkom prelazu u blizini Doma zdravlja i škole teško povrijedio i pravilno protumačio vještačenje vještaka saobraćajne struke A.B. prema kojem je „apsolutni uzrok nastanka saobraćajne nesreće na strani osiguranika tuženog“, ne bi izveo pogrešne činjenične zaključke da postoji njegov doprinos u nastanku saobraćajne nezgode i štete i ne bi pogrešno primijenio materijalno pravo (odredbe preuzetog Zakona o obligacionim odnosima o šteti i naknadi štete i o podijeljenoj odgovornosti).

Tvrđnje tužitelja, da je prvostepeni sud, zbog pogrešne ocjene krivične presude kojom je vozač motocikla oglašen krivim za saobraćajnu nezgodu u kojoj je njega (tužitelja) na pješačkom prelazu u blizini Doma zdravlja i škole teško povrijedio („došlo do udara čeonog dijela motocikla u pješake“) i zbog pogrešnog tumačenja vještačenja vještaka saobraćajne struke, pogrešno primijenio odredbe Zakona o obligacionim odnosima o podijeljenoj odgovornosti i ovaj sud nalazi osnovanim i kontradiktornim utvrđenju da je elementarni uzrok saobraćajne nezgode „izostanak blagovremenog preduzimanja radnje na usporavanju motocikla pri približavanju pješakom prelazu kada su se istim kretali pješaci“.

Dakle, kod okolnosti da su pješaci, odnosno tužitelj prelazio kolnik širok oko 9,10 m na obilježenom pješačkom prelazu za pješake i da je G.P. upravljajući motociklom osiguranim kod tuženog naletio na tužitelja (pješake) na oko 5,50 m poprečno od desne ivice kolnika gledano iz smjera kretanja motocikla koji se kretao brzinom od 52,8 km/h, pogrešan je zaključak prvostepenog suda da je tužitelj doprinio uzrokovanju saobraćajne nezgode i štete i da ima mjesta primjeni odredbe člana 192. Zakona o obligacionim odnosima o podijeljenoj odgovornosti.

Naime, i ovaj sud, jednako kao i tužitelj drži da se od vozača koji upravlja motornim vozilom (motociklom), a kod nesporne činjenice da je motorno vozilo u pokretu opasno sredstvo, očekuje veća pažnja od pažnje pješaka i stoga je vozač motocikla bio dužan, približavajući se obilježenom pješačkom prelazu za pješake, upravljati motociklom tako da je u mogućnosti stati i propustiti pješake, tim prije što se tužitelj upustio u prelaženje kolnika na obilježenom pješačkom prelazu za pješake kada motocikl nije bio u neposrednoj blizini i kada ga je vozač mogao pravovremeno zaustaviti.

Uzimajući u obzir sve gore iznesene okolnosti, ovaj sud cijeni da ne postoji suodgovornost vozača motocikla i tužitelja, pa uvažavajući da je prigovor podijeljene odgovornosti po svojoj naravi pitanje materijalnog prava, određuje ga sud. Jer, zakonodavac je u odredbi člana 192. Zakona o obligacionim odnosima ostavio sudu da prema svim okolnostima slučaja (spora) odluči

postoji li udio oštećenih u vlastitoj šteti, a koja odredba se prema odredbi člana 205. Zakona o obligacionim odnosima primjenjuje i na nematerijalnu štetu.

Kako tužitelj žalbom ne osporava utvrđenu visinu naknade za sva tri vida nematerijalne štete (za pretrpljene fizičke bolove iznos od 1.750,00 KM, za pretrpljeni strah iznos od 1.500,00 KM i za duševne bolove zbog umanjenja opće životne aktivnosti iznos od 10.000,00 KM), niti utvrđenu visinu materijalne štete (31,30 KM), već samo tvrdi da ne postoji osnov za podijeljenu odgovornost, pa kako je ocijenjeno da nema doprinosa tužitelja nastanku vlastite štete, valjalo je žalbu tužitelja uvažiti i na temelju činjeničnog stanja utvrđenog u prvostepenom postupku zbog pogrešne primjene materijalnog prava prvostepenu presudu u pobijanom dijelu (u stavu I, u stavu II, u stavu III i u stavu IV izreke) preinačiti na osnovu odredbe člana 338. stav 1. tačka 4. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Budući da je odredbom člana 130. stav 2. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine propisano da kada sud preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek, da će odlučiti o troškovima cijelog postupka, pa je stoga valjalo preinačiti i odluku o troškovima parničnog postupka sadržanu u stavu V izreke prvostepene presude i na osnovu odredbi članova 119. i 120. istog Zakona obvezati tuženog da tužitelju umjesto iznosa od 2.010,00 KM nadoknadi troškove u iznosu od 3.096,57 KM.

Prema vrijednosti spora u iznosu od 12.031,30 KM (koji iznos je tužitelj potraživao u tužbi) tužitelju, sukladno odredbi člana 7. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 67/02- u daljem tekstu AT F BiH), pripada pravo na trošak nagrade advokatu za sastav tužbe u iznosu od 273,78 KM (iako bi, obzirom na prvobitnu vrijednost spora, imao pravo potraživati veći iznos naknade, ali sud prilikom odlučivanja ne može dosuditi iznos veći od iznosa koji je tužitelj zahtijevao u troškovniku), te sukladno Tarifnom broju 1. tačka 1. Zakona o sudskim taksama („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 5/01, 12/02 i 23/03) trošak takse na tužbu u iznosu od 200,00 KM.

Za procesne radnje poduzete nakon što je podneskom od 20.05.2016. godine smanjio tužbeni zahtjev na iznos od 10.256,30 KM, tužitelju, za trošak nagrade advokatu za zastupanje na ročištima održanim pred prvostepenim sudom 09.06.2016. godine i 17.11.2016. godine pripada iznos od po 252,72 KM (u skladu sa odredbom člana 9. stav 1. AT F BiH), te za zastupanja na ročištu održanom 26.09.2016. godine iznos od 126,36 KM (1/2 iznosa od 252,72 KM sukladno odredbi člana 9. stav 2. AT F BiH, obzirom da se na tom ročištu raspravljalo samo o procesnim pitanjima).

Nakon što je podneskom od 23.11.2016. godine povećao tužbeni zahtjev na iznos od 15.781,30 KM, tužitelju, za trošak nagrade advokatu za zastupanje na ročištima održanim pred prvostepenim sudom 15.12.2016. godine,

21.03.2018. godine i 17.05.2018. godine pripada iznos od po 329,94 KM (sukladno odredbi člana 9. stav 1. AT F BiH), te, sukladno Tarifnom broju 2. tačka 1. Zakona o sudskim taksama, trošak takse na presudu u iznosu od 200,00 KM. Međutim, kako je njegov uspjeh u ovoj fazi postupka, u odnosu na vrijednost spora u iznosu od 15.781,30 KM, u omjeru od 84 %, jer je u konačnom ovom presudom tuženi obvezan da mu isplati iznos od 13.281,30 KM, tužitelju za gore navedene stavke pripada ukupan iznos od 999,45 KM (84% od 1.189,82 KM).

Imajući u vidu vrijednost dijela prvostepene presude od 15.12.2016. godine koju je tužitelj pobijao žalbom od 10.02.2017. godine (tužitelj tužbenim zahtjevom tražio iznos od 15.781,30 KM, a prvostepenom presudom od 15.12.2016. godine dosuđen mu iznos od 11.046,91 KM, dakle vrijednost žalbom od 10.02.2017. godine pobijanog dijela prvostepene presude je iznos od 4.734,39 KM) i konačni uspjeh tužitelja od 47,19% (2.234,39 KM), jer je tužitelju, za razliku od prvostepene presude od 15.12.2016. godine kada mu je dosuđen iznos od 11.046,91 KM, ovom presudom (presudom ovog suda od 11.12.2018. godine) dosuđen iznos od 13.281,30 KM, pa tužitelju, sukladno Tarifnom broju 1. tačka 11. u vezi sa odredbom člana 36. tačka 5. Zakona o sudskim taksama, pripada trošak takse na žalbu u iznosu od 94,38 KM (47,19% od 200,00 KM), te, sukladno odredbi člana 10. u vezi sa odredbom člana 7. AT F BiH, i trošak nagrade advokatu za sastav žalbe od 10.02.2017. godine u iznosu od 124,23 KM (47,19 % od 263,25 KM).

Kod toga da je tužitelju prvostepenom presudom od 17.05.2018. godine dosuđen iznos od 9.296,61 KM, a žalbom od 14.08.2018. godine, pored tog dosuđenog iznosa, traži još i iznos od 3.984,69 KM i da je u cijelosti uspio u ovom žalbenom postupku, tužitelju, sukladno Tarifnom broju 1. tačka 11. u vezi sa odredbom člana 36. tačka 5. Zakona o sudskim taksama, pripada trošak takse na žalbu u iznosu od 200,00 KM, te sukladno odredbi člana 10. u vezi sa odredbom člana 7. AT F BiH i trošak nagrade advokatu za sastav žalbe od 14.08.2018. godine u iznosu od 236,93 KM.

Također, tužitelju pripadaju i troškovi vještačenja koje je on snosio u punom iznosu od 400,00 KM (zbir svih troškova vještačenja po vještaku kirurgu dr. F.H. i vještaku neuropsihijatru dr. S.Č.), obzirom da su svi ti troškovi bili nužni za utvrđivanje osnova i visine tužbenog zahtjeva. Međutim, tužitelju ne pripada pravo potraživati trošak takse na prvostepenu presudu koja je donesena u ponovnom postupku 17.05.2018. godine, jer se, sukladno Tarifnom broju 2. napomena broj 2. Zakona o sudskim taksama, plaćena taksa za ukinutu odluku uračunava u taksu za novu odluku, a tužitelju je već dosuđen trošak takse na presudu od 15.12.2016. godine.

Znači, da kod iznesenog tužitelju pripadaju troškovi parničnog postupka u ukupnom iznosu od 3.160,57 KM.

S druge strane, tuženi ima pravo potraživati troškove samo za procesne stavke koje je poduzeo u fazi postupka u kojoj je tužitelj djelimično uspio u sporu (kada je vrijednost spora iznosila 15.781,30 KM). Slijedom navedenog, tuženom, sukladno odredbi člana 2. Tarifni broj 2., u vezi sa odredbom člana 14. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 45/00), pripadaju troškovi nagrade advokatu za zastupanje na ročištima održanim pred prvostepenim sudom 21.03.2018. godine i 17.05.2018. godine u iznosu od po 200,00 KM. Kako je njegov uspjeh u ovoj fazi postupka u omjeru od 16%, tuženom za gore navedene stavke pripada ukupan iznos od 64,00 KM (16% od 400,00 KM). Tuženi je u troškovniku koji je opredijelio na ročištu održanom dana 17.05.2018. godine potraživao i trošak za pristup advokata na ročište 16.01.2018. godine, međutim, kako prema podacima spisa proizilazi da tog dana nije niti održano ročište, taj trošak mu nije mogao biti dosuđen.

Prema tome, tuženom pripadaju troškovi parničnog postupka u iznosu od 64,00 KM.

Vodeći računa da, sukladno odredbi člana 119. stav 2. Zakona o parničnom postupku, prema uspjehu u ovoj parnici tužitelj ima pravo na naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 3.160,57 KM, a tuženi u iznosu od 64,00 KM, pa prema pravilima o procesnom prebijanju troškova koji pripadaju tužitelju i troškova koji pripadaju tuženom, pozitivna razlika je u korist tužitelja u iznosu od 3.096,57 KM.

Na koncu valja istaći da su troškovi ovog postupka obračunati sukladno Tarifni o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 67/02) i Tarifni o nagradama i naknadi troškova za rad advokata Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 45/00) koje se tarife pred sudovima Distrikta primjenjuju na osnovu Naloga Supervizora za Brčko distrikt Bosne i Hercegovine od 15.07.2003. godine (pravilnost takvog postupanja sudova u Distriktu potvrdio je i Ustavni sud Bosne i Hercegovine u svojim odlukama, npr. odluka broj AP-1365/05 od 29.09.2006. godine).

Na osnovu svega izloženog odlučeno je kao u izreci ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Ruža Gligorević